

Prædiken til Kristi himmelfarts dag

Luk. 24, 46-53

Før sin død havde Jesus sagt til sine disciple, at han gik til Faderen. Det var meningen. Hans død var ikke en misforståelse, selvom det kunne se sådan ud. Nej, han skulle opstå af døde, og disciplene skulle ikke efterlades faderløse.

Så kom påskedagen. Og Jesu disciple blev dels bange dels forfærdede over det, de hørte. Det var ikke sådan, at de med det samme kom til tro på, at Jesus levede. Den tro fik de alene ved, at han kom til dem og talte til dem og med dem. Det sker ifølge Lukas i de fyrre dage mellem påskedag og Kristi himmelfarts dag.

Påskens budskab er, at døden overvindes, at Jesus lever, han blev ikke i dødens mørke, men Gud oprejste ham af døde. Som den første.

Men vi siger ikke bare, at Jesus er opstået fra de døde og lever. Vi siger noget mere: Opfaret til himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd. Jesus går til Faderen, fra hvem han er kommet. Det er vigtigt for os at vide, at Jesus er hos Faderen, som har al magt i himmel og på jord. Gud har givet ham magten, magten til at give liv. Sådan som Gud har givet og giver liv hvert øjeblik. Himmelfarten betyder alt-

så ikke fravær, men nærvær. I og med sit ord er han hos os og giver os tro, mod og håb. Vi er ikke alene.

Og Jesus er ikke en, som betragter os på afstand. Han er ikke tilskuer til vort liv. For han er den samme, evigt den samme. Og det skulle nu forkyndes i hele verden til alle slægter, at med Jesu komme, kom Gud til vor jord for at gå ind i vores liv, dele alt med os, og føre os ud af mørke, død og elendighed, føre os med sig ind i sit rige, hvor der kun er lys og glæde.

Da han kom til os, måtte han leve med, at folk foragedes på ham, mente at han var overspændt, ja vanvittig, fordi han gjorde krav på at være sendt af Gud og sagde: ”Jeg og Faderen er ét”, samtidig med at han gjorde sig til ét med de mærkelige skæve eksistenser, de moralsk anløbne, toldere og syndere, som det siges. Hos dem var han, hos dem holdt han ud, og hvor han talte, blomstrede livet op. Der blev glæde, for han gjorde alting anderledes. Den der stod med sit ødelagte liv, fik et håb, den der var tynget af sin svigten, fik forladelse. Han veg ikke fra deres side, som trængte til ham. Og det foragede dem, som mente, at have deres på det tørre. Han kunne da ikke være fra Gud,

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 213. 115. årgang
Maj 2014
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

når han kom sammen med de gudløse. Man kunne ikke få hans adfærd til at rime sammen med Gud, for Gud var da den Gud, som synderen måtte frygte. Han kunne ikke lade syv og fem være lige.

Men når vi ser tilbage, så fatter vi nok, at det er Guds billede, vi ser i ham, som han færdes midt blandt de elendige, dér hvor mennesker ikke magtede livet, der var han, der greb han ind, der lød hans ord, og han talte mildt om Gud, der tager mod de små, og hårdt talte han mod dem, der ville forhindre ham i at velsigne. For det var han kommet for at gøre.

Og nu skulle apostlene forkynde evangeliet, prædike omvendelse til syndernes forladelse, døbe. Det magter de ikke uden hjælp. Og derfor vil Jesus sende sin Ånd, med tro, mod og kraft fra det høje. Og han velsigner dem. Det begynder med, at Jesus er hos Faderen og derfra sender sin Ånd.

For os begynder det med dåben. Dengang vi blev lagt i hans hænder, som vil lede os gennem livet, gennem lys og mørke, sorgens dybe dale og glædens høje tinder. Aldrig skal vi stå alene, altid har vi én at gå til, som hører os og taler til os, for at vi skal leve vort liv i troens glæde. For hvad er det, vi tror? Vi tror, at han som blev lagt i graven langfredag, tog alt det med sig, som fordærver livet. Det blev begravet sammen med ham.

Og han opstod med et helt nyt liv, som han skænker os at leve, troens liv. Troen som han levede i, troen på at Gud vil føre sine planer med os ud i livet. Føre os frem, så vi når vor bestemmelse i hans rige.

Apostlenes ord lød på vor jord, og de har

genlydt siden da. Og det de prædikede skal lyde alle dage indtil verdens ende: Gud er nådens Gud, og der skal døbes, så vi kan leve i den glade tro, at vi har del i gudsbarnets liv, at vi tilhører ham og ikke falder ud af de hænder, som engang har grebet os.

Amen.

Søren Poulsen

tidligere Kerteminde-Drigstrup

Salmer:

257, 261, 250, 291, 263